

Ali Smith

Nyár

A fordítás alapjául szolgáló mű:

Ali Smith: *Summer*, Hamish Hamilton, 2020

A könyv fordítását a Publishing Scotland támogatta.

The translation of this book was made possible with the help of the Publishing Scotland translation fund.

Publishing
Scotland

Foillseachadh Alba

Copyright © 2020, Ali Smith

All rights reserved

Hungarian translation © Mesterházi Mónika, 2023

Itt egy mese, hogy szépen elúzza az időt. Egyszer volt stb., volt egy király vagy úr vagy herceg, akinek volt egy szép lánya, a legszebb a világon, a haja és a bőre olyan fehér és olyan piros és olyan arany és olyan fekete volt, mint stb., és történt egyszer stb., a lányát ellopták stb.

Hannah Gluck ma egész nap a várostól félreeső helyek temetőiben halászott, köztük biciklizett virágokkal a biciklikosarában, a sírok közt tekert, és az évszámokat ellenőrizte, azoknak a nevét memorizálta, akik korán haltak meg.

Ez jó forrás. Nem tökéletesen biztonságos, de a születési és a halálozási kivonatokat általában különböző listákon tartják, gyakran különböző fiókban vagy szekrényben, néha még más épületben is, ha szerencséd van. Ha szerencséd van, és gyorsan lépsz, senkinek nem jut eszébe mindkét forrásnak utánanézni, ha egyáltalán utánanéznek.

Ez meg fog változni. A változás a szerencse természetéé.

De pillanatnyilag még jól működik.

Hannah elkezdett kijárni a kis- vagy nagyvárosok szélére, különösen a környező falvakba. Habár az emberek néha jobban gyanakodnak. Vagy hajlamosak rá, a kisebb helyeken.

Nem, inkább az van, hogy amikor az emberek meglátják, ahogy a temetőben sírkőtől sírkőig jár, akkor

vagy aljasok, vagy rendesek. Ez mindig érdekes. Sosem lehet előre tudni, melyiket választják.

Maga meg ki a frász?

Segíthetek?

Hannah Gluck mindkettőre készen áll.

Ebben a készen állásban Hannah Gluck több, mint Hannah Gluck. Ő most Adrienne Albert, varrónő. Adrienne Albert tizennyolc hónaposan halt meg Nancyban, 1920-ban, spanyolnáthában. Itt van eltemetve közös sírban egy nagymamával, aki ugyanabban halt meg ugyanakkor. De most itt van, ettől függetlenül, él és lélegzik, és olyan meleg, mint bármely hús-vér ember, bár csak egy leheletnyivel fiatalabb, mint ami a papírjain áll, és ma a temetőben halászik, és a sajátjához hasonlóan más életeket próbál feltámasztani.

Látod a sírkövön a nevet és az évszámokat.

Némán engedélyt kérsz az eltávozottól.

Meghajtod a fejed az emléke előtt.

Aztán továbbadod az ajándékot, a neveket és az évszámokat annak, akinek új éne van szüksége.

Nem csalás. Sokkal összetettebb. Valami valódi történik, valami, amiben olyan metamorfózis van, mint a hernyóban és a lepkében. Az eltávozott személy ugyanannyira itt van, és ugyanannyira valódi, és ugyanannyira része az esélyek elleni egyensúlyozásnak, mint az a lány a cirkuszban, akit Hannah évekkal ezelőtt látott, ahogy egy lábán, egy lábfejen és egy lábujjon állt egy másik lány hátán, másik két lány hátán, akik mind egy lomha galoppban haladó hatalmas ló hátán álltak, képtelenségnek gondoltad volna, hogy egyensúlyozni lehetne a tetején, még ha csak *egyikőtök* állna is a hátán, ahogy körbedübörgött

a porondon, miközben a cirkuszi zenekar a *Did You Ever See A Dream Walking*ot játszotta.

Hogyan csinálták?

Az esélyek ellenére.

És ha tetszik, ha nem, a végén mindannyian egy névre és egy évszámra morzsolódnak le, és nem sok minden másra.

De amikor a szavak, amelyek valamikor egy embert jelentettek, találkoznak egy élő, lélegző alakkal, az olyan, mint amikor egy magányos madár énekel a fán, ahogy ez itt Hannah fölött épp az előbb, és aztán több kerttel arrébb egy másik madár visszaénekli neki ugyanazt a dallamot. A részecske dalol a részecskének, a koromdarab a koromdarabnak, gyapjúdarab a másik darabnak. Valami összekapcsolódik. Egy por-szemcse találkozik a víz gondolatával, és aztán az oxigén, a szén, a nitrogén, a hidrogén, a kalcium, a fosfor, a higany, a kálium, a magnézium, az ion és így tovább, a molekuláris ábécé gondolatával.

Valami felhevül a szavak körül, amik valamikor, ha csak rövid időre is, egy embert jelentettek.

Nem tudsz semmit a világon arról az emberről. De mégis megtörténik valami család.

Abban a pillanatban kezd történni, ahogy Hannah memorizálja a nevet és az évszámot.

Aztán felhív egy telefonszámot, minden alkalommal egy másikat, és átadja valakinek, akit nem ismer, és akivel sosem fog találkozni, azokat a dolgokat, amiket memorizált. Az az ember, afféle unokatestvér, továbbadja a művészeknek, és a művészek elkészítik a papírokat, amik új életet adnak annak a névnek. Valami szeizmikusan megremeg. A halott név magára ölti az új személyt, és egy élő ember magára

ölti a halott nevet. Az élet megtörténik valaki számára, akinek az élete különben véget érne. Az élet megtörténik egy élettel, ami nem történt meg. Az élet kegyesen, tisztelettel belép a meg nem élt életbe. Kis szerencsével, fél szemét a hideg túlélésén, a másikat a meleg megköszönésén tartva, *köszönöm, nyári tüzek, áldjátok meg a termésünket és a birkáinkat és a marháinkat, és az istenek adjanak nekünk jó évet*, az újjászülett személy átvészeli még néhány évszakot.

Úgyhogy a következő lépés akkor az, mondja magának, ahogy a túl hamar elhunytakat figyelve járja az ösvényeket, a nagyobb temetők köves útjait, a macskaösvényeket és semmi-ösvényeket és a füves parcelákat, ahova a kisvárosok és falvak temetik a családjukat – az a következő lépés, amikor az élet akrobatikát kíván, hogy úgy viselkedj, mint a cirkuszi lány a többi lány piramisának tetején, annak az óriás igáslónak a hátán, emlékezz vissza, hogyan ugrott le a többiek tetejéről, leszaltózott, és lábujjhegyen landolt a fűrészpörban, odaugrott, ahol a porondmester valami gyúlékonytal befújta a papírkarikákat a dobogókon, és gyufával meggyújtotta őket, és átvette magát a lánoló karikákon.

Aztán volt a bohóc is, emlékezz vissza. Úgy nézett ki, mint egy szerencsétlen, ügyetlen alak, botladozott, a hülye páróka félreacsúszott, és a túl nagy ruha lifegett rajta, mint a benzines rongy egy kályha közelében. De micsoda sportember vált belőle, mint a tengeri madarak, egy bajnok, egy olimpikon, úgy bukott át a tüzes karikákon, nem egyszer, hanem kétszer, aztán újra meg újra.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna
Felelős szerkesztő Rostás Eni
Kézirat-előkészítő Hradeczky Moni
Korrektor Tomka Eszter
Műszaki vezető Takács Klári
A kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 8989
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4326-4